

**ANA BERGUA,
INFERMERA I ESCRIPTORA**

“Eduquem els fills perquè no es barallin i no els donem eines perquè es defensin”

LOURDES CARDONA
MOLLERUSSA

En Pau és un noi normal i corrent però estar patint assetjament escolar ('bullying'), i no sap com afrontar-ho. Aquest és el punt de partida de 'Magdalenes amb problemes', el segon llibre de la mollerussenca Ana Bergua, casada i mare de dos nens, infermera, blocaire i escriptora per a un públic d'allò més especial: els nens.

► **D'on li ve aquesta "dèria" per l'escriptura?**

Sempre m'ha agradat escriure, ho porto a dins. Diria fins i tot que és cosa de genètica, ja que també els agradava a la meva mare i la meva àvia.

► **Abans dels llibres, però, primer va crear un bloc, *Como la princesa del guisante*.**

Internet em va ajudar a donar el salt. De totes maneres, vaig començar a escriure per a un concurs de cartes d'amor i desamor. En guanyar, vaig pensar que potser podria escriure per als altres. Així va néixer el bloc, que em va permetre conèixer la dibuixant Carme Sala, que ha il·lustrat les seves dues obres ja que comunicar-se amb els nens és especial i necessites eines (els dibuixos) que t'hi ajudin.

► **Digui'm què dóna lloc a *Magdalenes amb problemes*.**

És un llibre que sorgeix de la por. Tinc dos fills, un que s'assembla molt a en Pau i un altre que s'assembla molt a en Lluc (els dos protagonistes) i pateixo que es puguin trobar en aquesta tessitura i no ens ho expliquin. Crec que és una manera d'ajudar-los.

► **Hi ha més que literatura en els seus llibres.**

Mentre que a *L'àvia necessita petonets* -el meu primer llibre- em va ajudar molt la meua professió, per parlar de l'assetjament escolar em vaig haver de documentar a fons. "Dibuixar" el perfil del nen assetjat és senzill, però no ho és explicar què sent i què desencadena aquesta situació de desigualtat.

► **Creu que ara es produeixen més casos d'assetjament a l'escola?**

No crec que sigui més comú que anys endarrere. El que passa és que ara té nom. Tota la vida s'han donat casos de nens que feien la guitza als seus companys de classe, però abans es resolien amb quatre bufes a la plaça. Avui dia, però, eduquem els nostres fills perquè no es barallin i ens oblidem de donar-los eines per defensar-se dels que els assetgen i alhora perquè no es converteixin en un.

► **Com creu que ha d'entomar la situació la víctima d'assetjament?**

Vull que entengui que el problema no és ell. No és ni la seva alçada, el seu pes, les seves ulleres... qualsevol dels trets distintius que el converteixen en el blanc perfecte pels assetjadors.

► **"No crec que ara sigui més comú l'assetjament escolar, però avui dia té nom"**

► **"De res servirà dir al nostre fill que ha de plantar cara si nosaltres mateixos no ho fem"**

Entendre que el problema no ets tu és la clau. D'aquí que els pares haguem de fomentar l'autoestima dels nostres fills.

► **El llibre té un to positiu. Com és que va decidir abordar el problema des d'aquesta perspectiva?**

Perquè volem que es lleixin el llibre tant els que pateixen les "agressions" com els que les infligeixen. Per això la violència que narrem és molt "blanca", per no donar idees als assetjadors, que volem que reflexionin sobre què els passa a les seves víctimes.

► **Quin paper ha de jugar la família?**

Els pares hem de procurar detectar els canvis que pateixen els nens. Sovint, les rutines de son, menjar, el rendiment escolar... d'un nen assetjat es veuen alterats. Però això no vol dir pas que sigui fàcil de detectar que pateix assetjament, perquè els nens es comporten de forma diferent dins que fora de casa. Ens

hem d'acostumar a parlar amb ells ja des de ben petits per establir l'hàbit d'una relació íntima amb ells.

► **Això implica passar molt de temps amb els fills, oi?**

Molt de temps i temps de qualitat. A priori pot semblar complicat amb la vida que portem avui dia, però hem de buscar solucions. Una podria ser posar-nos a planxar o fer qualsevol tasca a la mateixa sala on els nostres fills juguen o fan els deures i fer totes dues coses alhora. Personalment penso que el cotxe és un bon aliat, perquè en estar al seient del darrere els nens no se senten observats i sembla que tinguin una major predisposició a enraonar. De la mateixa manera és importantíssim que siguem un bon exemple amb les nostres relacions amb els altres. De res servirà que li diguem al nostre fill que ha de plantar cara a qui li fa la guitza si nosaltres ens anem empassant les "malifetes" de la veïna.

► **I els pares dels nens assetjadors?**

Acostuma a passar que aquest nen ha après el seu comportament dels seus pares i aquests, davant una situació conflictiva, solen excusar-se en el fet que "són coses de nens". Però no podem jutjar cap pare.

► **I l'escola, ho té més fàcil?**

Tampoc, perquè els assetjadors procuren fer de les seves fora de la vista dels mestres. La meua percepció és que els nens no estan tan preparats avui dia per afrontar els conflictes. Poso d'exemple dos nadons d'un any

jugant al parc. Si un vol la pala de l'altre, què acostumem a fer? Dir-li que li deixi una estona. Però tu deixaries el teu cotxe a un desconegut? Els nens han d'aprendre a defensar-se.

► **Però aleshores corren el risc de passar-se de la ratlla.**

El nostre paper com a pares és ensenyar-los on són els límits. Ells miraran de traspasar-los tota la vida. El que no podem permetre és la falta de respecte.

► **Qui s'hauria de llegir *'Magdalenes amb problemes'*?**

Nens d'entre 7 i 14 anys, nens que ja es plantegen, per exemple, què els dirà la mare si arriben a casa amb la motxilla trencada, un ull de vellut... Diria que l'haurien de recomanar a totes les escoles perquè en totes hi ha casos més o menys greus d'assetjament.

► **L'han llegit a l'escola dels seus fills?**

La classe del meu fill gran, de 10 anys, l'ha llegit i en va resultar un fet curiós. Va esdevenir una eina perquè els nens plantessin cara a una nena que sempre es reia dels altres. Va fer girar la truita.

► **Quant de temps va invertir en plasmar sobre el paper la història d'en Pau?**

Es tracta d'un llibre que vaig escriure durant les vacances d'estiu, però no és ben bé així. En el cas de *L'àvia necessita petonets*, deia que havia trigat 2 hores i 37 anys en escriure'l. I és que, si em demanes quan escric, et diria que ara mateix. Escriure no és un fet puntual sinó una actitud. ■